

1

Nu

Wat ze je niet vertellen over verraad is dat het je langzaam verteert. Lang na de stemverheffing en de slaande deuren, na de tranen – als die er zijn – maakt het het zich gemakkelijk op de plek waar je Fijne Gevoelens wonen en begint het te knagen aan plezierige herinneringen, vertrouwen, intimiteit. Het knaagt tot je vol gaten zit en er niets onaangeroerd is gebleven, behalve de paranoia en het donkerbruine vermoeden dat je van een vreemde hebt gehouden.

Paranoia en eenzaamheid, dat is het enige waaraan ik me nog kan vastklampen terwijl mijn echtgenoot in de aangrenzende kamer huilt. Ik overweeg op de muur te bonken en hem te bevelen daarmee op te houden. De vloerplanken vibreren nog steeds van de muziek en het gelach van het feestje beneden, maar ik ben bang dat de gasten hem zullen horen. Ik ben al genoeg vernederd; ik zit er niet op te wachten dat anderen ook nog ons huwelijk naar de knoppen horen gaan.

Een holle jammerklacht dringt door tot mijn kamer en ik bal mijn handen tot strakke vuisten. Ik knijp mijn ogen dicht en probeer rustig te blijven ademen. Het is mij een raadsel waarom hij er zo kapot van is, aangezien hij toch degene is die onze relatie heeft verwoest, maar goed. Ooit zou ik naar hem toe zijn gegaan en me tegen hem aan hebben gevlijd. Mezelf zacht en

meegaand hebben gemaakt, als een bloemblaadje om een wesp. Zo heeft mijn moeder me immers opgevoed, maar ik ben het allang beu om toe te zien hoe vrouwen zoals zij splinters uit de ogen van mannen proberen te vegen terwijl ze daar zelf hele balken hebben. Balken die er meestal door mannen in zijn geramd.

Beneden zet iemand 'Dancing Queen' van ABBA op. Er verspreidt zich een doffe, kloppende pijn door mijn duim en ik besef dat ik nog steeds het keukenmes omklem. De vlezige top drukt tegen de botte stalen rand boven het handvat. Ik dwing mezelf het mes los te laten. Even voelt het alsof ik het niet kan. Het niet wil. Maar dan herinner ik me het bloed dat al aan mijn handen kleeft, handen die zelfs na al die jaren nog onrein zijn. De gewelddadige woedeaanvallen die ik me niet duidelijk kan herinneren. En nu de geest van die duisternis me opnieuw achtervolgt, stop ik het mes weg onder het frisse, koele kussen op het logeerbed.

Ik kan die withete razernij niet de vrije loop laten. Niet weer.

Soms vraag ik me af: als we elkaar op een ander moment hadden ontmoet, op een andere plek, zou het dan misschien ook anders zijn afgelopen? Ik geloof niet dat er ooit echt een mogelijkheid was dat dit goed zou aflopen. Er stond zoveel tussen ons in – zoveel geschiedenis, zoveel bloed – dat het eigenlijk wel toepasselijk is, zoals het is gegaan.

Desondanks vind ik het echt jammer dat het zo moest eindigen. Ik hield echt van je. Denk ik. Misschien.

Ik zou je in elk geval bijna alles hebben gegeven waar je om vroeg. Maar toen het erop aankwam, vroeg je om iets wat ik je domweg niet kón geven.

Sorry voor alles wat ik heb gedaan.

Sorry voor alles wat ik je heb laten doormaken.

Maar nu, na alles wat er is gebeurd, denk ik dat we het erover eens moeten zijn dat er een eind moet komen aan wat er tussen ons bestaat. Hoezeer we het in het verleden ook oneens zijn geweest, ik geloof niet dat je dat zou bestrijden. Hoezeer we het in het verleden ook oneens zijn geweest, ik denk dat je het met me eens zult zijn dat slechts een van ons levend uit dit huwelijk kan weggkomen.

2

Toen

Kijken zonder zelf te worden gezien is een kunst die ik me eigen heb gemaakt, maar vanmiddag hoop ik eigenlijk van wel. Dat ik word gezien, bedoel ik. Het is een verrassend zonnige middag, kerstavond, en ik zit in een foodhall in Oost-Londen te doen alsof ik op mijn afgeleefde laptop aan het werk ben, half verlamd door het verlangen te worden opgemerkt en de overwelddigende angst daarvoor. Hij zit een paar bankjes verderop, met een oogverblindend knappe glimlach op zijn gezicht, terwijl de donkerharige man naast hem tegen hem praat. Mijn blik blijft haken achter de stevige druk van hun schouders tegen elkaar aan en ik vraag me af hoe het zou zijn om zijn schouder tegen de mijne te voelen, en hoe de overdadig versierde kerstboom achter hem eruit zou zien in ons eigen huis. Maar me niet eenzaam voelen tijdens Kerstmis zou op dit punt in mijn leven pas echt een kerstwonder zijn.

Nu en dan verlies ik hem uit het oog doordat de hoofden tussen ons in als kralen aan een telraam verschuiven, maar voorlopig is dit voor mij voldoende. Alsof het zo afgesproken is, alsof het tijd wordt dat ik ophoud me aan hem te verlustigen, schuiven de twintigers aan de tafel tegenover me op om ruimte te maken voor een nieuwe vriendin en blokkeren ze het zicht op de man voor wie ik ben gekomen. Ze maken foto's en gillen

opgetogen, met wijd opengesperde monden en glanzende ogen. Zo vrolijk zou ik er zelf waarschijnlijk ook uitzien als ik anderhalve fles prosecco achterover had geslagen.

Even blijven mijn stompe, onbedekte bruine vingers boven het toetsenbord hangen terwijl het klokje van de sneltypetest op mijn scherm aftelt naar nul. Het kost moeite om geen tijd te verspillen met teleurgesteld naar de jonge vrouwen staren. Ik kan het me niet veroorloven om eruit te zien zoals zij – zo vaak kan ik zulke grote bedragen niet missen. Ik kan het me eigenlijk niet eens veroorloven om hier te zitten en de ene *flat white* met havermelk na de andere à vier pond per stuk achterover te slaan, maar hij is hier, zoals ik al had verwacht. Mag een meisje zichzelf dan niet een beetje verwennen?

Ik kan me voorstellen hoe het leven eruit zou zien als hij van mij zou zijn. Of nee, ik kan het me niet echt voorstellen – daarvoor ontbreekt het me kennelijk aan verbeeldingskracht – maar ik kan mezelf toevoegen aan beelden die ik heb gezien. Het gelukkige stel dat naast me woont, met hun kinderwagen van zesduizend pond (ik heb hem gegoogeld). De stapelverliefde pasgetrouwden in het recentste seizoen van mijn favoriete realityserie. Met het scalpel van mijn beperkte creativiteit kan ik de jonge vrouw uitsnijden en uit het beeld verwijderen, waarna ik mezelf ervoor in de plaats zet. En zo kan ik voor me zien hoe gelukkig ik zou zijn met Hem. Eindelijk eens geborgen.

‘Kan ik nog iets voor je doen?’ vraagt iemand achter me.

Ik schrik me een hoedje. Het ongelooflijk vriendelijke personeel hier maakt er een gewoonte van om je ongelooflijk stilletjes te besluisen.

Ik probeer tussen de massa lichamen door te kijken. Te kijken of hij me heeft gezien. Als hij merkt dat ik hier ben zal hij willen weten waarom, en ik ben er niet van overtuigd dat mijn zwakke smoes voldoende zal zijn.

‘Eh... ja. Nog een flat white met havermelk, graag.’

‘Prima! Komt eraan.’

De spanning, opgevoerd door de cafeïne, doet mijn hart een beetje sneller kloppen. Ik weet niet zeker of hij mijn kant op

heeft gekeken. Er lijkt een opening te ontstaan in de zee van hoofden, maar die wordt al snel weer opgevuld door een wat ouder stel dat een paar bankjes verderop plaatsneemt. Mijn blik wordt getrokken door de manier waarop de man de vrouw bij de elleboog neemt om haar te helpen plaats te nemen, terwijl haar bleke hand zich vouwt om wat ik nu herken als een bolle buik. Ik ben opgetogen voor haar. Het Verlangen dat door me heen raast maakt me doodsbang. Mijn hand dwaalt af naar mijn platte buik.

Ik ben tot de conclusie gekomen dat als ik hem niet kan zien, hij mij zéker niet kan zien, al ben ik me ervan bewust dat ik daarmee wellicht ten prooi val aan peuterlogica. Eerlijk gezegd vraag ik me af of James me ooit echt heeft gezien. Ik heb hem een jaar geleden ontmoet, toen hij me rondleidde in het kantoor. Ik zeg ‘kantoor’, maar feitelijk was het één piepklein kamertje in een gedeelde kantoorruimte. De zaak die hij met zijn broer Will had opgezet stond echt nog in de kinderschoenen, maar was groeiende, en snel ook, waardoor ze opeens meer werknemers en administratie hadden dan ze aankonden. De zaak in kwestie, East London Chill, was een bedrijf dat biologisch cannabisbier produceerde. De onderneming was zeer snel een succes geworden. Ik was de dertiende werknemer die aan het bestand werd toegevoegd en dat zag ik maar als een goed teken, ook al was ik, zonder enige ervaring, opeens niet alleen officemanager maar ook de complete hr-afdeling van het bedrijf. Nu zijn we met z’n dertigen en vorm ik nog steeds in mijn eentje de hr-afdeling.

Gelukkig is James een goede werkgever. Hardwerkend, eerlijk en vriendelijk. Hij heeft erg zijn best gedaan om zijn broer Will in het gareel te krijgen (al is het ook goed mogelijk dat er gewoon geen werknemers meer over zijn met wie Will het bed in kan duiken). Zijn onwankelbare Goedheid is precies de reden dat ik me tot hem aangetrokken voel én de reden dat ik nooit kans zal maken. Dat en de kuiltjes die hij in zijn wangen krijgt als hij zijn lach probeert in te houden. De geestdrift die hij aan de dag legt voor de kleinste details, voor hoe en waarom dingen werken, waardoor zelfs het meest alledaagse proces interessant

lijkt. Het gemak waarmee lof over zijn tong rolt, moeiteloos maar gemeend. Daar kan ik geen genoeg van krijgen. Zijn passie. Zijn gedrevenheid. Zijn competentie.

James leuk vinden is Fijn. Als ik iets heb geleerd van de therapie die ik me niet kan veroorloven, dan is het wel dat ik normaal gesproken word aangetrokken door foute mannen als een beer door honing. Van therapie en van wat er met mijn zusje is gebeurd.

Daar sta ik niet graag bij stil. De gedachte alleen al zorgt ervoor dat ik het liefst mijn eigen huid zou afpellen zodat ik me erin kan verstoppen.

Dat zou pijn doen.

En zo hoort het ook.

Maar goed, ook al is mijn smaak qua mannen verbeterd, ik moet nog veel schade herstellen. Te veel om me in een nieuwe relatie te storten. Zolang ik James op afstand houd, zolang ik mezelf alleen maar toesta om over hem te dagdromen, zijn we allebei veilig.

De zee van lichamen die ons scheidt komt weer in beweging, wijkt op genadige wijze uiteen en brengt hem bij me terug. Hij draagt een zacht uitzierende trui en een spijkerbroek. Will, naast hem, is zoals gewoonlijk strak in het pak. Ze zijn altijd een beetje als yin en yang geweest: Wills luidruchtige, impulsieve roekeloosheid enerzijds en de geruststellende kalmte van zijn jongere broer anderzijds. Zelfs qua uiterlijk lijken Wills donkere haar en blauwe ogen openlijk stelling te nemen tegen James' blonde lokken en bruine irissen. De broers lijken in alle opzichten tegenpolen, afgezien van het timbre van hun stemmen. Soms vraag ik me af hoelang het zal duren voor die wrijving zal leiden tot een uitslaande brand die de hele zaak in de as zal leggen.

‘Eén flat white met havermelk!’

Ik schrik zo hevig dat er een schok door mijn hand gaat en ik het glas water omstoot dat voor me staat. Zó over mijn laptop heen.

‘Shit!’

Ik verwacht een dramatisch geknetter en geknal, of in elk

geval een zacht gesis. In plaats daarvan sterft het scherm al flakkerend een stille, langzame dood. Mijn onverbeterlijke klunzigheid vervloekend pak ik de laptop, houd hem schuin en schud hem stevig heen en weer. Achter me staat de serveerster bezorgd met haar handen te wapperen, wat niet echt helpt.

‘O, jeetje. Sorry. Gaat het?’

In een poging te redden wat er te redden valt klap ik de laptop grotendeels dicht en zet ik hem ondersteboven, zodat het water eruit kan lopen. De reservelaptops op het werk zijn nog ouder en onbetrouwbaarder dan deze. Will heeft besloten dat ze voorlopig goed genoeg zijn, maar hij werkt zelf zo weinig dat hij het eigenlijk niet kan weten.

‘Als je wat servetjes voor me hebt, graag,’ zeg ik.

Beslist en instemmend klapt ze in haar handen. ‘Ja, natuurlijk.’

Als ik weer opkijk van de bende op tafel, verstijft mijn hele lichaam. Heel even heb ik de broers uit het oog verloren en als ik weer naar de plek kijk waar ze zaten, blijken ze weg te zijn.

De paniek drukt haar vingers in de holtes van mijn kaken en klemt ze stevig op elkaar. Ik kijk schichtig om me heen, maar probeer mijn hoofd stil te houden. Het mag niet al te duidelijk zijn dat ik ergens naar op zoek ben, want als ze mij in de gaten houden, verraad ik misschien dat ik hén in de gaten heb gehouden. Ik moet rustig blijven, het enige wat ik kan doen is...

‘Natalie.’

Ik kijk om. James staat achter me, met die lichte lachrimpeltjes bij zijn ooghoeken en een gezicht alsof het zijn hele dag goedmaakt dat hij me nu ziet. In zijn hand heeft hij een grote stapel witte servetjes van de bar.

‘Jemig, James!’ Ik ben goed in het veinzen van verrassing. Ik ben goed in het veinzen van heel veel dingen. Maar ik weet dat James altijd met zijn laptop naar deze foodhall gaat om te werken en ik wist dat hij vandaag een vergadering had met Will en de eigenaren.

‘Ik kon de commotie helemaal aan de andere kant van de zaak horen. Ik dacht: dan hoeft de serveerster niet extra te lopen.’

‘Eh... bedankt.’ Ik maan mijn lichaam tot kalmte.

‘Hier, laat mij maar.’

Hij begint de tafel droog te deppen en staat toe dat ik een stapeltje servetten van hem overneem, zodat ik het geruïneerde apparaat kan afvegen.

‘Zonde van je laptop.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is toch een rot ding.’

‘Je moet je baas maar snel om een nieuwe vragen,’ zegt hij met een veelbetekenende glimlach. ‘Bezet?’ Hij wijst naar de plek tegenover me.

Ik schud mijn hoofd en probeer mijn stijgende opwinding te onderdrukken.

‘Ik had niet verwacht jou hier te zien.’ Hij steunt op de tafel terwijl hij op het bankje schuift. Ik doe mijn best om niet naar de kortstondig aangespannen spieren in zijn onderarmen te kijken. James gebaart naar de laptop die ik ondersteboven te drogen heb gezet. ‘Zeg me alsjeblieft dat je niet op kerstavond zat te werken. Ik moet wel, dat weet ik, om te boeten voor mijn zonden, maar als Will dat van jou verlangt...’

‘Nee.’ Mijn opgestoken handen stralen niets dan onschuld uit. ‘Nee, het had niets met werk te maken, dat zweer ik.’

Er spreekt geen greintje achterdocht uit zijn blik. Hij kan onmogelijk hebben gezien dat ik me hier schuilhield.

‘Is Will er ook?’

Hij schudt zijn hoofd en ik geneer me voor de nieuwe golf van opwinding die me overspoelt. ‘Nee, hij had met een stel vrienden afgesproken. Ik zei dat ik je even gedag ging zeggen en je ging helpen met je laptopcatastrofe en dat ik dan nog een paar e-mails moest versturen.’ Hij houdt zijn hoofd een beetje scheef. ‘Ik kom hier heel vaak. Hoe komt het dat ik jou nooit eerder heb gezien?’

Ik krijg een knoop in mijn maag. ‘Nou, meestal zit ik in een café dichterbij mijn flat, maar dat was dicht. Ik herinnerde me dat jij enthousiast was over deze plek, maar ik had nooit gedacht dat je hier uitgerekend vandaag zou zijn.’ Gelogen.

James werpt me een blik toe, een veelbetekenende of een

nieuwsgierige, dat weet ik niet. ‘Welk c...’

‘Maar goed, genoeg over mij. Niet te geloven dat jij op kerstavond nog zit te werken.’

Hij lacht, een lach die diep uit zijn borst komt en ons allebei in een aangename warmte hult. Als hij al van plan was me uit te horen, is hij dat kennelijk nu alweer vergeten. ‘Tja,’ zegt hij, ‘dat is de tol die je moet betalen als je de baas bent.’

De serveerster verschijnt weer in mijn blikveld en zet mijn koffie voor me neer. Ik bedank haar, maar verlies James niet uit het oog en probeer vast te stellen of hij me doorziet. Of hij de misleiding en de wanhoop kan ruiken.

‘Nou, laat je door mij alsjeblieft niet tegenhouden als je weer aan het werk moet.’

De blikken die hij werpt op de MacBook die uit zijn rugzak steekt, zijn me niet ontgaan. Net zomin als de vermoeidheid die van zijn gezicht is af te lezen. Will hangt de charismatische man uit en is er als de kippen bij als er een kennismakingsgesprek moet plaatsvinden met een potentiële nieuwe cliënt, een middagje lachen en kletsen onder het genot van een biertje. James is degene die de administratie bijhoudt, die zorgt dat er op tijd wordt geleverd en dat tijdblinde nieuwe werknemers hun deadlines halen. Zonder hem zou de zaak binnen de kortste keren failliet gaan of in chaos onttaarden.

‘Maar heb je zo langzamerhand geen pauze verdiend?’ voeg ik eraan toe.

Daar is die glimlach weer, en zijn brede schouders ontspannen als hij een zucht slaakt. ‘Ja, ik denk dat je gelijk hebt.’ Hij knikt naar mijn koffie. ‘Hoe zit het met jou? Kunnen we niet overstappen op iets sterkers?’

Ik heb hem al een biertje achterover zien slaan, anders had hij dit aanbod nooit gedaan, dat weet ik zeker. James heeft altijd zorgvuldig de grenzen tussen hemzelf en zijn personeel bewaakt, in tegenstelling tot Will. Maar nu wil hij iets drinken. Met mij.

Ik zou al dik tevreden zijn geweest als mijn excursie beperkt was gebleven tot op een afstandje naar hem kijken. Dat is beter dan alleen thuiszitten en in de verleiding komen om het gezels-

schap op te zoeken van een moeder die de kunst heeft geperfectioneerd van het zo nonchalant wreed zijn dat je soms pas beseft dat je gewond bent geraakt als je vele uren later het bloed ziet vloeien. Maar dit... dit is een droom die uitkomt.

‘Daar zeg ik geen nee tegen,’ antwoord ik met een nonchalance die ik niet voel.

‘Mooi.’ Hij grijnst ondeugend, en zo uitnodigend dat het me de adem beneemt. Ik grijns vlug terug, zonder acht te slaan op de rinkelende alarmbellen in mijn achterhoofd. We lijken wel twee spijbelende tieners.

‘Waar heb je zin in?’ vraagt hij.

Wat zou een bekoorlijke, coole meid bestellen? ‘Als ze ons spul niet schenken, lust ik wel een Old Fashioned.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Zo, dat is geen half werk.’

Ik lach. ‘Precies.’

‘Weet je wat, ik neem er ook een.’ Hij staat op en loopt in de richting van de bar, maar dan draait hij zich om. ‘Hé, het is bijna Kerstmis... zullen we er twee per persoon van maken?’

‘Nou, ze zijn niet erg snel achter de bar, dus...’

Hij knipoogt en gaat zonder nog een woord te zeggen op pad. En terwijl hij wegloopt, terwijl hij over de bar heen leunt om onze drankjes te bestellen bij de barkeeper, voel ik iets verschuiven in mijn hoofd en komt er een vraag bij me op die ik uit alle macht van me af probeer te zetten. Maar ik kan niet ontsnappen aan de gedachte dat ik met vuur speel. Tot ik zeker weet dat datgene wat mijn exen is overkomen niet wéér kan gebeuren, kan ik me beter niet met een nieuwe man inlaten. Maar James... James is heel anders dan de mannen met wie ik tot nu toe een relatie heb gehad. Het ergste wat je over hem zou kunnen zeggen is dat hij saai is. Aan de andere kant wijst zijn aanbod van een dubbele Old Fashioned erop dat er misschien meer lol met hem te beleven valt dan ik had gedacht.

Je moet hiermee ophouden, Natalie. Je mag dit niet laten gebeuren.

Mijn verliefdheden eindigen altijd in tranen, dat weet ik. Dat is de reden dat ik een aantal jaar geleden liefdesrelaties gedeci-

deerd heb afgezworen. Het valt niet mee om mezelf het enige te ontzeggen wat me in het verleden... misschien niet van mijn andere problemen heeft verlost, maar me er wel van heeft afgeleid. Inmiddels weet ik echter dat ik eerst moet helen, eerst moet fiksen wat er kapot is in mij, en dat romantiek tot die tijd mijn problemen op de lange termijn alleen maar zal verergeren. Wat er met mijn recentste ex is gebeurd heeft me daar op niet mis te verstane wijze aan herinnerd, en de nasleep heeft er zo diep in gehakt dat ik 's nachts soms nog steeds happend naar adem en hevig zwetend wakker schrik. Die relatie heeft een te hoge tol geëist. Een tol die ik nog steeds aan het betalen ben. Misschien houdt dat wel nooit op.

Beste Marc,

In zekere zin is het, denk ik, allemaal met jou begonnen. Mijn eerste, in meerdere opzichten.

Ik haat het dat jouw mening over mij mijn mening over mezelf zo sterk heeft beïnvloed. Ik haat het dat ik ooit iemand zoveel macht heb gegeven over mijn gevoel van eigenwaarde. Als ik niet zo zwak was geweest, zou mijn leven er heel anders hebben uitgezien. Becky had gelijk, je hebt me nooit echt leuk gevonden om wie ik was. En als ik niet zo onzeker was geweest, zou ik misschien door je mooie praatjes heen hebben geprikt.

Misschien zou ik nu dan zelfs normaal zijn geweest.

Wat er gebeurde was een schok. Maar die schok voelde alsof ik kopje-onder ging in ijswater. Het maakte iets wakker in mijn binnenste. Nu leef ik in voortdurende angst voor dat iets. Ik probeer het uit te hongeren, maar volgens mij werkt het niet. Het wil gevoed worden.

Had jij het maar niet tot leven gewekt.

3

Ex nummer een

Marc

Je kunt de tenenkrommende muziek van het eindexamenfeest in de aula nog steeds horen, zij het vrij zachtjes. Het is donker op de gang, en in het klaslokaal waarin we ons bevinden. Het is nogal griezelig. Als een scène uit een horrorfilm, vlak voor de twee tieners die ertussenuit zijn geknepen worden vermoord. Marc vindt echter dat het beter is om het licht uit te laten. En Marc is slim. Dat zegt hij tenminste, en iedereen lijkt het met hem eens te zijn.

Volgens hem zou er als het goed is niemand deze kant op moeten komen, maar desondanks schiet ik elke keer als er ergens in de school galmend een deur dichtslaat in de stress. Dit is een oud, krakkemikkig gebouw. Het dak is er in de winter een keer vanaf gewaaid. Het is ontzettend gehorig. Wat bijdraagt aan het feit dat ik me ongeveer net zo op mijn gemak voel als tijdens een onderonsje in de bieb met onze viezerik van een studiekeuzebegeleider, maar ja.

‘Godsamme, Natalie! Relax nou eens een beetje.’

Het liefst wil ik Marc bits vragen hoe ik me in vredesnaam moet ontspannen als er Latijnse lesboeken in mijn rug drukken. Hij heeft me op de rand van het bureau van de docent getild en staat tussen mijn benen. Zijn ene hand ligt op mijn borst, maar hij zal meer behavulling voelen dan iets anders, en de andere

heeft hij tussen mijn benen gestoken. Ik heb nooit echt nagedacht over de vraag wat ik ervan zou vinden als mijn jongere zus verkering had met iemand als Marc. Maar misschien is dat wel expres. Misschien besef ik wel dat ik hem dan veel minder leuk zou vinden.

‘Ik ben ook relaxed,’ lieg ik. En hij weet duidelijk dat ik lieg. Even spert hij zijn neusvleugels en krijgt hij die glazige, afwezige blik in zijn ogen. Ik haat het als hij zo kijkt, want dat betekent dat hij zich gaat terugtrekken. En dat doet hij dan ook, fysiek. Opeens voelt mijn huid ijskoud aan op de plekken waar zijn handen net nog lagen, bijna net zo koud als de blik die hij me schenkt. Zijn donkere krullen hangen voor zijn ogen en zijn even donkere wenkbrauwen zijn gefronst.

Man, wat is hij knap. Hij is zó knap en hij is van mij.

Nou ja, ik ben van hem en hij gaat met niemand anders, en dat komt eigenlijk op hetzelfde neer.

‘Ik ben relaxed,’ houd ik vol.

‘Kom het door Becky? Wat zij heeft gezegd?’

Mijn hele lichaam verstijft bij het horen van haar naam. Ik zie haar stomme gezicht voor me, met haar huid als verbrande toast. Ze is nog steeds woedend omdat ze zo donker en streperig bruin is geworden. Ze houdt bij hoog en bij laag vol dat iemand de zelfbruiner in haar gymtas heeft verwisseld voor een donkerdere tint, maar ik zou niet weten wie er zo stom zou zijn om haar toorn te riskeren.

‘Want dat vond ik echt te ver gaan,’ gaat hij verder. ‘Niet te geloven dat mensen nog steeds zulke dingen zeggen. Ik bedoel...’

‘Het geeft niet.’

‘Je weet dat ik geen verkering met je heb alleen omdat je zwart bent, toch? Ik bedoel, het valt nauwelijks op.’

Op die leeftijd ben ik nog zo dom dat ik de bedekte belediging niet oppik.

‘Ik meen het, Marc. Het geeft niet. Echt, daar denk ik niet eens meer aan. Kom hier.’ Ik trek hem aan zijn overhemd dichterbij naar me toe. De stof voelt prettig aan onder mijn vingertoppen. Dik en van goede kwaliteit, net als van de overhemden die mijn

vader naar zijn werk aantrok toen hij nog werk had. Nu liggen ze ergens op zolder in een doos. Ik ben er een keer een stel te-geengekomen, en toen betrapte mijn moeder me terwijl ik eraan zat te ruiken in de hoop dat er tussen de vezels nog iets van hem te bespeuren was. Ze ging helemaal door het lint. Waarschijnlijk liggen ze daar nog steeds stof en vocht te verzamelen.

Marc's lippen drukken weer op de mijne en ik probeer niet meer aan mijn vader te denken. Dat blijkt niet al te moeilijk te zijn. Marc heeft de neiging in een soort inktvis te veranderen als we aan het zoenen zijn; zijn handen zijn overal. Het is nogal overweldigend. Je weet wel, met van die porrende, helikopterachtige tongbewegingen. Ik dacht altijd dat dat kwam omdat ik hem zo opwond, maar nu begin ik het idee te krijgen dat hij gewoon niet weet hoe het moet.

Over niet weten hoe het moet en porren gesproken, hij heeft zijn hand in mijn ondergoed gestopt en doet iets wat vast fijn zou moeten zijn maar in plaats daarvan ontzettend vervelend voelt. Ik wil tegen hem zeggen dat hij ermee moet ophouden, maar ik wil niet dat hij zich weer terugtrekt. Ik verander van gedachten als ik zijn gulp open hoor gaan.

‘Wat doe je?’ vraag ik.

Hij haalt een glanzende verpakking uit zijn broekzak en grijnst. Het mengsel van sinaasappellikeur, whisky, wodka en gin kolkt in mijn buik. Ik begin te geloven dat het misschien toch niet zo’n slim idee was van Emily om uit elke fles in de bar van haar ouders een slokje te nemen.

‘Hier?’ vraag ik een beetje ongelovig. ‘Nu?’

De opwindings in zijn ogen dooft uit. ‘Hoor eens, Natalie, je weet dat ik je niet ga dwingen om iets te doen wat je niet wilt.’ Dat klinkt niet erg geruststellend. ‘Maar ik denk dat ik het misschien verkeerd heb ingeschat, dat... ik weet niet. Ik dacht dat jij en ik goed bij elkaar pasten, maar misschien is dat toch niet zo. En het komt niet door wat Becky zei. Ik denk alleen dat je misschien een beetje te... preuts bent voor mij.’

Het is een merkwaardig gevoel, maar het lijkt net alsof ik halverwege het gedumpt worden uit mijn lichaam ben getreden

en vanuit een donker hoekje van het klaslokaal toekijk. Soms is dat gewoon gemakkelijker, verdwijnen als iemand je pijn probeert te doen. Je kunt de klappen immers niet voelen als je niet echt in je lichaam aanwezig bent. Weer zo'n uitgelezen levensles.

Ik wil tegen Marc zeggen dat hij het mis heeft. Ik wil hem laten zien dat ik geen klein kind ben. Ik wil de andere meisjes bewijzen dat ik Marc Baxter niet alleen kan krijgen, maar ook kan houden. Maar voor ik een woord kan uitbrengen, loopt hij al achterwaarts bij me weg.

'Het spijt me, Natalie. Dat ik het zo doe, bedoel ik. Hier. Maar... je snapt het wel.'

Niet dus. Eikel.

'Ik geloof dat ik maar eens...' En die lafaard maakt zijn zin niet eens af. Hij maakt zich gewoon uit de voeten.

Als het daarbij was gebleven, als dat het ergste was geweest, dat hij me tijdens het eindexamenfeest de bons gaf, zou er verder misschien niets zijn gebeurd. Maar die vernedering was niet genoeg voor Marc. Nee. Hij moest er nog een schepje bovenop doen. Moest het nog erger maken.

Uiteindelijk vond ik het heel erg wat er daarna gebeurde. Maar Marc vond het nog veel erger.

4

Nu

Mijn geduld met James' gesnotter is op, dus sta ik op. De indruk van mijn lichaam blijft achter in het beddengoed. Volgens de klok heb ik daar niet eens zo lang naar het plafond liggen staren, piekerend over het uiteenvallen van mijn huwelijk, mijn leven. Maar het voelt als een eeuwigheid. Niet dat mijn hele leven voor mijn geestesoog voorbij is getrokken, maar het leven dat James en ik hadden kunnen delen is opeens verbleekt als een fotonegatief dat te lang in de zon heeft gelegen.

Ik sluip de gang op. Een zacht, ritmisch gegons trekt door mijn voetzolen. Het feestje beneden is te luidruchtig. Ik zou eigenlijk moeten ingrijpen, de muziek zachter moeten zetten. De burens. We hebben net een goede band met hen opgebouwd, krijgen net een beetje het gevoel dat dit ónze buurt is. Stom eigenlijk dat we deze uitgestelde housewarming alsnog door laten gaan, maar toen James naar het huis van zijn ouders vluchtte om zich te verstoppen, heb ik hem gewaarschuwd dat ik het feest niet zou afzeggen. Hij kon komen opdagen, mij onder ogen komen en zijn gezicht redden of ik kon al onze vrienden vertellen wat hij had gedaan. In elk geval klinkt het alsof de gasten het naar hun zin hebben en niets in de gaten hebben. Als het goed is, worden we niet gestoord.

Als ik de deur van onze slaapkamer open, tref ik James snik-

kend als een klein kind in foetushouding op het voeteneind van ons bed aan. De randjes van zijn oren kleuren roze. Hij lijkt wel een varkentje dat wacht op het slagersmes, alsof hij beseft in wat voor gevaar hij verkeert. Hij kijkt me aan en... nou ja, hij recht niet echt zijn rug maar neemt een soort zittende foetushouding aan.

‘Alsjeblieft, ik wil alleen maar...’ Hij zwijgt even en snikt verstikt. ‘Het spijt me zo. Ik hou van je. Dat weet je toch.’

Ik bal en ontspan ritmisch mijn vuisten. Het is alsof er een touw tegen het zachte deel van mijn hals drukt. Toen hij zijn aanzoek deed, beloofde hij dat we samen zouden vergeten hoezeer onze respectieve families ons hadden teleurgesteld. Dat we elkaars gekozen familie zouden zijn. Maar echte familie kiest hier toch niet voor?

‘Als je van me houdt,’ vraag ik, ‘hoe kon je me dit dan aandoen?’

Hij schudt zijn hoofd en drukt zijn knieën tegen zijn borst. ‘Dat weet ik niet. Echt niet. Het is het ergste wat ik had kunnen doen.’

‘Ja,’ zeg ik terwijl ik de deur achter me dichtdoe. ‘Ja, dat klopt.’